

Sygn. akt I CSK 229/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Uniwersytetu (....)
przy uczestnictwie Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej "G." w R.
z siedzibą w R., P. B., E. B. B. , Spółdzielni Mieszkaniowej B. w R., J. G. i B. G. o
ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Spółdzielni Mieszkaniowej B.
w R. od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego okoliczności uzasadniających twierdzenie o zaistnieniu jednej z podstaw nieważności postępowania określonych w art. 379 pkt 1 - 6 k.p.c. Dla skutecznego powołania się na przesłankę określoną w punkcie czwartym skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającą charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wskazywane przez skarżącą, jako podstawa nieważności postępowania przed drugiej instancji, pozbawienie możliwości obrony praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy strona na skutek wadliwości procesowych sądu nie mogła brać udziału w postępowaniu lub w jego istotnej części. Pozbawienie to musi w sposób bezwzględny wyłączać możliwość obrony, chociaż nie można go utożsamiać z całkowitym wyłączeniem strony od udziału w postępowaniu. Skarżąca brała udział w postępowaniu, a wskazywany przez nią fakt nie doręczenia przed rozprawą poprzedzającą wydanie wyroku odpisu uzupełniającej opinii biegłego nie może być podstawą stwierdzenia naruszenia jej praw do obrony, skoro jej pełnomocnik procesowy był obecny na tej rozprawie, uczestniczył w wysłuchaniu biegłego i nie wnosił o odroczenie rozprawy z uwagi na niedoręczenie czterostronowej opinii uzupełniającej.

Argumentacja wnioskodawcy powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zwłaszcza w aspekcie

przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi skarżąca nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego dotyczącego naruszenia art. 145 § 2 i 3 k.c. i nie przedstawiła argumentów, które wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).